

'Interview met Paul de Wit

Paul de Wit is – samen met Rob Hudson -, een discjockey die we niet meer via de Nederlandse service van Radio Caroline te horen zullen krijgen.

Vroeger, toen hij nog verplichtingen had ten opzichte van het station, was hij niet zo happig op interviews, met welk blad dan ook, maar nu hier een einde aan gekomen is, is Paul wel bereid het één en ander over zijn tijd bij Caroline te vertellen. Tevens hoopt hij hiermee enkele misverstanden uit de weg te ruimen, die ontstaan zijn, nu hij en 'Hud' bij Caroline weggingen.

Paul de Wit: 'Ik heb Rob Hudson leren kennen, toen ik in de zomer van 1978 in Spanje vakantie hield in de buurt van Playa de Aro. Uiteraard wilde ik ook een kijkje nemen in de studio van Radio Mi Amigo en daar was Rob net bezig. Hij herkende mij van een drive-in, waarik eens was opgetreden en op die manier raakten we

aan de praat. Ik heb daar nog een programma opgenomen voor Mi Amigo, maar dat is jammer genoeg nooit uitgezonden, omdat Rob Hudson niet meer aan boord is gegaan,

toen der tijd. Het hele Mi Amigo project liep immers stuk in oktober van dat jaar en het werd stil rond de zeezender.

Samen met Rob Hudson en Herman de Graaf hebben we daarna aan een plan gewerkt om een nieuwe zeezender op te richten, maar dan ook op een andere

manier dan tot nu

toe het geval geweest was. Het enige probleem, waar we mee zaten, was het vinden van een zendschip.

Contact werd daarom gezocht met Gerard van Dam, wat resulteerde

in ontmoetingen in stationsrestaurants, waar alles besproken werd. Dit ontwikkelde zich leuk; de financiële was in orde. Er was een dominee aangetrokken en het enige

dat Van Dam moest doen was voor een schip zorgen (de Scheveningen 54) Op 16 januari 1979 werd 't schip binnengesleept, dus de plannen gingen niet door. De relatie met

Van Dam werd van onze zijde op een fatsoenlijke manier beëindigd, maar toch werd door hem het rotgeintje geflikt, dat hij onze namen en adressen bekend ging maken in

de Del Mare clan Krant. Wij vragen ons nog steeds af, waaraan we dit te danken hebben gehad. Het gebeurde geheel ten onrechte.

Inmiddels gingen wij door met 'Radio Unique', het Amsterdamse kabelstation en een maandje vóór de terugkeer van Radio Caroline zijn wij benaders door Herman de Graaf,

om de Nederlandse service van deze zeezender voor onze rekening te gaan nemen. Er werd een d.j.-ploeg samengesteld, bestaande uit: Ad Roberts, Rob Hudson, Herman de Graaf en ik. Later is deze ploeg nog uitgebreid met René van Elst. Eigenlijk geloofden we er zelf niet eens zo sterk in, maar toch zaten we op een gegeven

moment aan boord van de Mv Mi Amigo. Zaterdag 14 april arriveerden we om 22.00 uur. De volgende dag moesten we in de lucht zijn, wat om 12.00 uur gebeurde.

De eerste tijd ging het allemaal prima. Er waren goede afspraken gemaakt betreffende onze salarissen e.d. dus toen ik na 3 weken weer aan boord ging, verwachtte ik, dat er geen problemen zouden zijn. Dat bleek dus een vergissing van mijn kant te zijn. Er was net een 'Caroline Radio Club' opgericht en om daar lid van te worden, moesten de luisteraars hun geld sturen naar A 321 Rosas, Gerona in Spanje, het adres van de Engelse service. Maar éénmaal daar aangekomen, bleek er geen geld meer te zijn. Waarschijnlijk is het verdwenen in de richting van Engeland, maar daar kan niemand verder iets van zeggen.

Begin juli 1979 ging ik opnieuw aan boord en wederom ging alles nog steeds prima. Marc Jacobs kwam terug, buiten medeweten van zijn collega's en met hem een serie

Belgische commercials. Bovendien werd meegedeeld, dat wij onze salarissen van toen af van één of andere Belg zouden ontvangen, wat dus niet gebeurd is.

We gingen weer met vakantie en dit keer was Herman de Graaf in moeilijkheden. Hij werd aan alle kanten tegengewerkt, wat resulteerde in zijn ontslag als programmaleider. Hudson en ik zagen het niet meer zitten en begonnen uit te kijken naar andere mogelijkheden. We zochten contact met de Mi Amigo-organisatie en

konden daar inderdaad aan de slag, maar op zo'n korte termijn, dat het voor ons niet haalbaar was. We konden Radio Caroline ten slotte niet van de ene op de andere dag in de steek laten. De Mi Amigo-organisatie heeft toen gekozen voor Ferry Eden, die al meerdere keren bij Caroline had gesolliciteerd, maar niet aangenomen was. We bleven dus bij Caroline, maar Marc was ondermeer een bron van ergernis voor ons. Er was indertijd afgesproken, dat de service van Caroline gedurende de dag van

het 'Mi Amigo syndroom'af moest. Marc hield zich daar niet aan en daar waren de andere dj's het niet mee eens. Gelukkig zag Jacobs dit later zelf toch ook wel in. Ik ben eigenlijk nooit bang geweest aan boord, wat misschien ook wel komt, omdat ik maar één keer een storm met windkracht 9 heb meegemaakt.

Begin september 1979 werd Herman de Graaf definitief ontslagen. Ik ging me bezighouden met commercials e.d. aan land en ging ondermeer ook naar België om problemen

uit te praten, om geld te halen en dat soort dingen. Jeroen Woelwater werd angeworven als nieuwe discjockey, maar jammer genoeg werd die na een week aan boord al

ziek en Hudson zat alleen op de MV. Ik had de keus: aan land blijven of terug naar de boot. De volgende nacht om 4.00 uur was ik weer aanwezig op de Mi Amigo.

En dat was meteen voor de laatste keer ook. Ik ben vier weken aan boord gebleven, waarna Ad Roberts als aflossing kwam. Het draaide erop uit, dat ik nog een

weekje

langer zou blijven, want toen Roberts arriveerde, moest ik bij ruw weer op een tender zien over te springen en dat stond me toch niet zo aan. Dat weekje met z'n drieën liep trouwens uitstekend, want met drie man werkt het veel prettiger. Bovendien zaten we toen ook goed in de tape-programma's, wat enorm scheelt.

Maar ondertussen hoorden we nog steeds niets van land en geld was er ook niet aangekomen. Rob en ik gingen van boord en lieten Roberts achter met voor twee weken

getapte programma's. Er kwam echter geen versterking en we hadden al tegen Ad gezegd, dat ook hij van boord moest komen, als er geen gunstige berichten over betaling

e.d. zouden komen. Dat gebeurde een tijdje later ook en de Engelse dj's namende programmering overdag over.

Vóóordat we op 5 oktober 1979 naar het Caroline Fanbal in Pecq gingen, hebben we met z'n allen nog vergaderd. Daarbij was ook nog een nieuwe dj aanwezig, die aangetrokken was en aanvankelijk afzei, maar later toch wel weer wilde. Het bleek dat we allemaal bij elkaar veel geld tegoed hadden, vandaar dat we met z'n allen naar het fanbal gingen, waar betaald zou worden, hetgeen opnieuw niet gebeurde. Onze Belg had niet genoeg geld bij zich, de volgende dag echter zijn we samen met hem

wat adverteerders langs gegaan om geld op te halen, dat deden we dus niet op eigen houtje, zoals wel eens beweerd is.

De eigenlijke reden voor ons ontslag werd door onze Belgische vriend opgegeven. Onder andere vond hij dat wij de commercials minder vaak hadden gedraaid, dan met de adverteerders was afgesproken. Dat was terecht, want Rob en ik vonden dat er overdreven was, wat nu overigens ook weer het geval is. Daarna hebben we nog heel wat afgereisd om ons geld los te krijgen, maar uiteindelijk hebben we het kortgeleden allemaal gekregen met een extra premie bovendien.

Verder heb ik geen 'hard feelings' tegenover deze Belg. Het is een aardige vent en als ik hem nog eens tegenkom, zullen we best samen wel 'een pintje gaan vatten'.

Nadat alles dus in den minne geschikt was, was gevraagd om ons nog een laatste programma te laten doen, teneinde afscheid te nemen van de luisteraars, hetgeen goed gevonden werd.

Ad Roberts was inmiddels weer aan boord gegaan (zonder overleg met de andere collega's), waarschijnlijk met klinkklare Franskens gelokt en misschien ook wel uit

ego-tripperij en hij arriveerde samen met Peter de Vries. Dat was begin november 1979. En zelfs dit laatste programma van ons moest nog op de één of andere manier de

mist in geholpen worden. Hudson's programma werd totaal verknipt en verknald, wat bij mijn eigen programma niet gebeurde, tot bij de tweede 'time-fill',

waarin een record commercials draaien is gebroken, namelijk een stuk of 15 achter elkaar. De laatste drie minuten zijn daardoor niet uitgezonden, waardoor het eigenlijke afscheid dus nooit bij de luisteraars aangekomen is. Daarom is het wel opgenomen op de nieuwe zeezender LP, welke door Rob en mij is geproduceerd, zodat de mensen dit alsnog kunnen beluisteren´.

Tot zover dus de belevenissen van Paul de Wit over zijn tijd bij Radio Caroline. Terug wil hij niet meer, maar hij had het ook niet willen missen. Hij heeft er veel geleerd en dat kan altijd in de toekomst nog van pas komen.

Paul is niet alleen geïnteresseerd in het dj spelen, maar hij wil zich toeleggen op alle facetten van radio, dus niet enkel programma´s in dj-stijl, maar bijvoorbeeld ook een programma met klassieke muziek, iets wat hij bij de ziekenomroep al doet. Hij is iemand, die hoge eisen aan zich zelf stelt en daarom op anderen wel eens kan overkomen als iemand, die ´naast zijn schoenen loopt´.

Zijn grootste wens is om nog eens bij een echt professioneel station te kunnen werken en als dat hier in Nederland niet te realiseren is, zou hij zijn geluk wel eens elders kunnen gaan beproeven. Wat wel jammer zou zijn voor Nederland.....